

Chiều Muộn Nhị Tường

Hùng xuất hiện đột ngột như vừa dưới đất chui lên, mình đầy bụi bặm tay xách vali:

- Em làm chức gì mà kiếm em khó quá vậy?

Cơ quan tôi có hai văn phòng ở hai bên đường, khi Hùng tìm tôi bên này, người ta chỉ bên kia. Hùng qua bên kia, thì tôi đã về lại bên này. Thấy Hùng, tôi ngẩn ngơ, cách nhau 120km từ Tuy Hòa đến Nha Trang, mà để chừng sau mười năm, giờ đây tôi mới gặp lại Hùng. Tôi kéo anh vào quán cà phê bên cạnh:

- Không đừng hôm nay tìm em sau bao năm bất tin?

- Tháng sau anh lấy vợ!

Tôi đã lập gia đình mười năm rồi, đã yên bề gia thất với một ông chồng hiền lành và một đứa con xinh đẹp. Vài lần nghe tin về Hùng, anh vẫn độc thân với mộng làm giàu. Giờ đây nghe anh nói anh tìm tôi vì tháng sau lấy vợ. Tôi suýt bật cười.

- Lấy vợ thì có chi mà phải lặn lội tìm em?

- Anh đã đi từ Sài Gòn về đây, chào từ biệt tất cả mọi người thân quen và cuối cùng là em...

Lần này thì tôi cười thật.

- Anh làm như lấy vợ là đi qua bên kia thế giới không bằng!

- Thật chứ, lấy vợ không phải vì yêu, nên cũng chẳng có gì vui sướng.

- Nói dóc, không yêu sao lại lấy, vì tiền à?

Hùng không giận vì câu đùa của tôi:

- Vì không muốn ở vậy hoài. Năm nay ba sáu, tuổi này không lấy e năm sau muộn mất.

Hùng ít khi đùa, ngày xưa tôi thích anh ở điểm này. Trong những người bạn trai tôi quen, Hùng là mẫu người tương đối khô khan và tẻ nhạt. Không biết đàn hát, không biết mơ mộng, không viết nổi một câu văn ra hồn, và cũng chẳng biết thưởng thức một bài thơ ý nhị. Hùng khác hẳn mẫu người lý tưởng của tôi. Nhưng ngược lại, là kỹ sư hóa, những thứ hóa chất của anh pha chế chính xác đến từng miligam. Anh rót cà phê đen vào ly đá không bao giờ rót ra ngoài một giọt. Đường như mỗi khi hôn, anh đã tính đến từng thời gian và nhiệt độ của hai cặp môi. Mỗi nụ hôn đúng hai phút. Chúng tôi quen nhau gần hai năm, nhiều kỷ niệm, nhưng chưa bao giờ anh mua cho tôi một quyển sách hay viết cho tôi một lá thư. Chúng tôi chia tay vì chia tình. Phú Khánh chia đôi thành Khánh Hòa và Phú Yên. Anh trở về quê Phú Yên, quản lý một cơ ngơi to lớn của bố mẹ, và một bầy em còn đang học phổ thông. Tôi ngại ngùng vì phải làm dâu trưởng trong một đại gia đình như thế, và có lẽ bố mẹ anh cũng chẳng thích tôi. Một cuộc chia tay không ồn ào, chỉ diễn ra bằng cảnh tôi đưa anh ra bến xe nội tỉnh nay đã trở thành bến xe liên tỉnh. Anh cũng chẳng viết cho tôi một lá thư nào, và cũng chẳng tặng cho tôi một thứ gì để làm kỷ niệm cả, ngoài tấm hình trắng đen chụp chung của một ông phó nháy tôi. Trong ảnh tôi chẳng giống tôi và anh cũng chẳng giống anh.

Trước mặt tôi bây giờ là Hùng sau mười năm, đen và gầy nhom, mặt đầy "hố bom" vì vết tích của mụn. Hùng gọi lon bia thay cho ly cà phê ngày xưa:

- Đã nhiều năm anh chỉ bầu bạn với thứ này mỗi tối. Nhiều lần định viết thư cho em, nhưng chẳng biết viết để làm gì. Định gọi điện, nhưng chẳng có gì để nói, đành thôi. Thế mà đã mười năm qua. Chẳng còn cơ hội để gọi điện để nói nữa.

Hùng vẫn thế, không bao giờ anh làm một cuộc thí nghiệm mơ hồ khi chưa biết phản ứng đích xác. Anh nói với tôi mà như nói với người nào khác:

- Bây giờ anh ân hận vì đã chia tay với em. Anh vẫn không hiểu được chính mình. Đời anh có nhiều cơ hội, nhưng cơ hội lớn nhất anh đánh mất, đó là em.

Sau mười năm, Hùng mới có thể nói được một câu như thế, giá như ngày đó, anh có thể nói được văn vẻ như thế, biết đâu tôi đã xin nhận công tác ở Phú Yên rồi. Nhưng chính nhờ ở lại thành phố này, tôi mới gặp được chồng tôi. Tôi đáp:

- Cơ hội lớn anh đánh mất, nhưng em đã nhặt được! Hãy nghĩ rằng em sẽ rất khổ sở nếu lấy anh. Và điều đó chúng ta chẳng ai muốn phải không? Nhưng thôi, hãy nói về người vợ của anh thì hơn.

- Đó là bạn em!

Tôi sùng sốt:

- Ai vậy?

- Tuyết Vy!

Trời đất, con nhỏ học cùng lớp tôi mấy năm trời, đã từng chứng kiến những buổi hẹn hò của tôi và Hùng, bây giờ sau nhiều năm nó sắp trở thành vợ Hùng. Tôi ngồi ngẩn ngơ im lặng. Hùng nhìn tôi:

- Em thấy thế nào?

Tôi đáp chẳng suy nghĩ:

- Con nhỏ dịu dàng, tề nhị, chắc chắn anh sẽ hạnh phúc với người vợ đảm đang như thế.

- Có lẽ vậy, chỉ sợ Vy khổ vì tính của anh. Ngày trước, chúng ta chia tay cũng vì anh sợ em sẽ khổ vì anh. Còn hạnh phúc ư? Dường như đối với anh, hạnh phúc cũng là nghĩa vụ.

Bỗng dưng tôi cười. Anh ngạc nhiên:

- Cười gì?

- Anh trở thành triết gia lắm lắm rồi đó!

- Cũng vì ngày xưa em chê anh, cả đời không biết hát một bản nhạc, không thuộc nổi một câu thơ. Anh đã mất nhiều năm sau đó để hát, và bây giờ, không có bài nào anh không biết hát.

Thật tôi nghiệp cho anh, ở cái lứa tuổi mà những chuyện hát hò thơ thần chỉ là còn những trò trẻ con, thì với anh, nó trở thành những đam mê mới khởi đầu. Anh kể rằng anh thích hát karaoke. Có lẽ Vy sẽ khổ sở vì nỗi đam mê muộn màng này.

- Em đang nghĩ gì?

- Một ngày nào đó, em sẽ ra Tuy Hòa và ở lại nhà anh như ngày xưa, bây giờ lại là nhà của bạn mình và của người yêu cũ của mình, nhưng chắc là không được anh nhỉ?

Hùng nghiêm nghị:

- Em dám liều đến như thế sao?

Hùng lại trở thành con người của thực tế rồi. Tôi ngỏ ý đưa Hùng ra bến xe. Hùng ngần ngừ, sợ bất tiện cho tôi. Bản chất của "kỹ sư hóa" lại trỗi dậy trong anh rồi. Tôi nói:

- Chờ anh ra bến xe, đây là việc cuối cùng duy nhất em có thể làm cho anh, biết đâu phải mất mười năm nữa anh mới lại gặp em. Mà chắc gì đã gặp, vì anh có lấy vợ thêm lần nữa đâu!

Dường như Hùng không bằng lòng nghe tôi nói vậy, chờ anh ra bến xe, nơi mà chúng tôi đã chia tay nhau cách đây mười năm. Tôi không nhớ đã chúc anh những gì, nào là thượng lộ bình an, nào là trăm năm hạnh phúc, tôi chỉ nhớ Hùng dặn với theo khi xe chạy đi: "Em nhớ bồi dưỡng lên chứ, dạo này trông em ốm quá vậy". Gió thổi khôa những giọt nước mắt chưa kịp trào ra của tôi. Mặt trời đã ngã về phía Tây, mang một màu đỏ thẫm. Dường như chiều đã muộn lắm rồi. Lời dặn của anh cũng muộn lắm rồi, Hùng ơi.